

هنر جویان گرانمایه :

آفریدگاران خط، حروف را در چهار نمادهایی ساختند تا بتوانند جهان های معنا را در خود جای دهند و به آشنایان، واریز کنند. بدین رو حرف، « باردار بارانری و امواجی است که با روان آدمی و نهاد معنا در پیوند است.

به همین دلیل است که در آثار بزرگانی چون شیخ محمود شبستری و شیخ بهایی، با «گاه» «تقدس»، از حروف، ستایش شده است. پیدا است کسی که با این اندیشه، با حروف، کار می کند، در برابر آن احساسی دارد که حروف آگاه و ناخود آگاه می کوشد تا آن را هر چه زیباتر بیاراید. این است نَفَسِ این انگیزه هنر خوشنویسی در میان نیاکان نیک آیین ما. با این نگاه درونی و این کوشش برای زیباتر ساختن خط است که منافع زیبایی شناسی سرشتین، همراه می شود تا یک جهان فراز و فرود و خم و کشدگی و پیچ و تاب، هماهنگ گردند و جلوه گاه زیبایی ها را به چشمه شوند. زیرا هنر، جلوه گاه زیبایی است و زیبایی، در بهشت این جهانی ما از نهان زیبایی هستی با خداوند است. آفریدگاران این خطوط زیبا، در هزاران سال بعد، ناخود آگاه در پی یافتن همان حس یزدانی ای هستند که نخستین آفریدگاران خط، با حروف، همراه کردند. با این اشارات کوتاه و شتاب زده می توان نیک دریافت که

کتابی که پیش روی شماست، با اینگونه باورها کوشیده است تا روشی ساده برای زیباتر کردن خط، بنگارد تا هر که چرا در میان هنرها، از خوشنویسی تا به این اندازه ستایش باید کرد، هرگاه روان ما به این معانی، نزدیک تر باشد، تلاش ما برای خوشنویس شدن، حال و هوای دیگر می گیرد.

تا جایی که با نگاه به چگونگی خط خوشنویس، می توان تا اندازه ای در نور پذیرش، به ویژگی های روان و نهاد او پی برد. دل درگرو این زیبایی ها دارد، بتواند با زیباتر کردن خط خود، پا به جهان زیبایی های برتر بگذارد. این یک خواست فریاد است. شاید از این راه هم بتوان راهی به سپهرستان های زیبا برد و ترگشود و جهان را زیباتر آراست.

با سپاس

کسری کرکزی

خطایر